

Věra Kopecká

Ubývání

Ubývá mě i tebe
rok od roku
je nás míň
jak měsíce
když od úplňku couvá
do domku za tratí

A je nás míň
o polibek jiné
o cizí dotečky
že každý jinde spíme
a sníme jiné sny

A je nás míň
o sliby co utopily samy sebe
o nedopsané dopisy
Mráz bolestivě vodu zebe
a prázdný šálek stýská si

A je nás míň
jen drobek zbývá
v rýze stolu ukrytý
rozlitá kapka vína
a stesk nám zbyl
a neubývá

Zrnka písku

Jsme jenom písek
na dně moře
s kterým si vlna pohrává

Neklidný vítr
mořem vál
proháněl vlny
o skály tloukl jimi
ohromující koncert
rozehrál
Na písek drtil skály
na drobná zrníčka

Na břehu ztracená
nepatrná jak zrnko písku
drcená skála
moři jsem naslouchala

Na dně plynul čas
Do neznáma
Do nenávratna

Jenom písek jsme
Drobounký písek
v přesýpacích hodinách

Anděl

Vznášíš se nad mým čelem
Jen anděl snu
Tvé oslovení vřelé
A nikdy se tě nedotknu

Živíš se mými vzpomínkami
Uždibuješ z nich
A rosteš jako oblak
v horkém letním dni

Dorosteš bouřkového mraku
Někde zahřmíš a vypršíš
A liják odnese mě
v chladném mokrému objetí

Žena v černém

Zastavila se
Jako vykřičník
v šeru nádraží

Žena
celá v černém
černé vlasy rozpuštěné
rána otevřená

A lidé proudili
rozvodněná řeka
kolem ní

Stála sama
Skála nedotčená
S kyticí

Úzkost bolest strach
V očích na rtech
v lících kostech
na rukách

Růže povadlá
Stála tam
A čekala
Jak smutek
Jako smrt

Jak ostrov
v řece pěnící
tekoucí do všech stran

Stála tam
v šeru nádraží
černý vykřičník

Nikdo se nezastavil
nepřistoupil
ruku nepodal

Stála tam
A řeka tekla dál

Voda

Jsem voda
co ti mezi prsty protekla
když chtěl ses napít

Zraňovaná o kameny
mezi břehy utíká
a padá do tvých dlaní

Padá a padá
na tvá záda

Laskej vodu
bude tvá

Stiskni
a zmizí

Ona a on

Vycházel vstříc
všem objetím světa
svou otevřenou náručí

Smělý a hrdý
jako strom v poli
rozhodný jako cesta
vyrovnaný
jako hlas zvonu
nad údolím

Doprovázela jej žena
Samozřejmě a nenápadně
jako řeka břeh
Neúnavně
jako slunce
provází den
Laskavě jako matka
dítě své
třeba jen pohledem

Vycházel vstříc
všem objetím
náručí otevřenou
ženě své

To oni dva
prozářili deštivý
chladný den

To oni dva
rozdávali
chvilu vzájemnosti
samozřejmě
jako chléb

To oni dva
dýchají do mé samoty
vřelým mlčením

To oni dva
podpírají svým úsměvem
celý svět